BESCHIKKING VAN HET HOF (Eerste kamer)
6 maart 1997 *

In zaak C-150/96 P,

R. Galtieri, tijdelijk functionaris van het Europees Parlement, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door P. Cuomo, advocaat te Napels, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van S. Oostvogels, advocaat aldaar, Rue Aldringen 13,

requirant,

betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 27 februari 1996 in zaak T-235/94 (Galtieri/Parlement, JurAmbt. 1996, blz. II-129), en strekkende tot vernietiging van dat arrest,

andere partij bij de procedure:

Europees Parlement, vertegenwoordigd door M. Peter, afdelingshoofd bij zijn juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij het secretariaat-generaal van het Europees Parlement, Kirchberg,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: L. Sevón, kamerpresident (rapporteur), D. A. O. Edward en P. Jann, rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: G. Cosmas
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij een als „Verzoekschrift in hogere voorziening" aangemerkte handeling, neergelegd ter griffie van het Hof op 3 mei 1996, heeft R. Galtieri (hierna: „requirant") hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 27 februari 1996 in zaak T-235/94 (Galtieri/Parlement, JurAmbt. 1996, blz. II-129; hierna: „bestreden arrest"), voor zover daarbij zijn beroep dat onder meer strekte tot nietigverklaring van het bij brief van 19 januari 1994 ter kennis gebrachte besluit van het Parlement om de door hem onverschuldigd als kostwinnerstoelage ontvangen bedragen terug te vorderen, is verworpen.

2 Ten aanzien van het juridisch kader en de aan het geschil tussen requirant en het Parlement ten grondslag liggende feiten heeft het Gerecht het volgende vastgesteld:

„1. Ingevolge artikel 1 van bijlage VII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (hierna: ‚bijlage VII' respectievelijk ‚Statuut') juncto artikel 21 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (hierna: ‚RAP') heeft een gehuwde tijdelijke functionaris recht op een kostwinnerstoelage die 5 % van zijn basissalaris bedraagt. Indien evenwel zijn echtgenoot een winstgevende bezigheid als beroep uitoefent die een beroepsinkomen oplevert van meer dan het jaarlijkse basissalaris van een ambtenaar van de rang C 3 in de derde salaristrap vóór belasting, geniet hij deze toelage niet, behoudens bijzonder besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag.

2. Luidens artikel 85 van het Statuut wordt een onverschuldigd betaald bedrag teruggevorderd, indien de bevoordeelde kennis droeg van de onregelmatigheid van de betaling of indien deze onregelmatigheid zo voor de hand lag, dat de bevoordeelde daarvan kennis had moeten dragen. Ingevolge artikel 45 van de RAP is artikel 85 van het Statuut van toepassing op tijdelijke functionarissen.

3. Verzoeker is tijdelijk functionaris van het Parlement. Vanaf juli 1980 werd hij ingedeeld in de rang B 2. Sedert januari 1990 vervult hij een ambt van administrateur bij de fractie van de Groenen. Hij is sedert juli 1984 gehuwd met mevrouw P., die ook tot het personeel van de gemeenschapsinstellingen behoort.

4. Van 1 juli 1984 tot en met 30 november 1993 ontving verzoeker krachtens artikel 1 van bijlage VII de kostwinnerstoelage.

5. Vanaf 1 november 1992 werd verzoekers echtgenote, die in dienst was van de Raad, ingedeeld in de vierde salaristrap van de rang C 4. Bij besluit van het Parlement van 26 november 1992 werd zij met ingang van 16 november van hetzelfde jaar overgeplaatst naar deze instelling, zonder wijziging van rang of salaristrap. Bij besluit van de Raad van 8 december 1992 werd zij met terugwerkende kracht tot 1 januari van dat jaar bevorderd naar de rang C 3, eerste salaristrap. Bij besluit van het Parlement van 1 februari 1993, waarbij het besluit van 26 november 1992 werd vernietigd en vervangen, werd zij overgeplaatst naar het Parlement en ingedeeld in de rang C 3, eerste salaristrap. Nadat de berekening van haar salarisanciënniteit aan de administratie van het Parlement was meegedeeld, werd zij ten slotte bij besluit van het Parlement van 17 februari 1993 ingedeeld in de tweede salaristrap van de rang C 3.

6. Na de inlichtingen over verzoekers gezinssituatie voor het jaar 1993 te hebben ontvangen, oordeelde het Parlement, dat verzoeker sedert 1 januari 1992 geen recht meer had op de kostwinnerstoelage, omdat zijn echtgenote met terugwerkende

kracht tot die datum naar de rang C 3 was bevorderd. Het Parlement besloot, de zijns inziens onverschuldigd aan verzoeker betaalde bedragen, in totaal 267 628 BFR, terug te vorderen. Verzoeker werd eerst van dat besluit in kennis gesteld door toezending van een afschrift van een nota van de dienst ‚statuut en personeelsbeheer' aan de dienst ‚kortingen' van 22 november 1993, waarin werd verklaard dat hij sedert 1 januari 1992 geen ‚recht meer had op de kostwinnerstoelage' wegens de ‚bevordering van zijn echtgenote naar de rang C 3/2'. Vervolgens deed het hoofd van de dienst ‚statuut en personeelsbeheer', mevrouw Puech, verzoeker op 19 januari 1994 een brief toekomen, waarin hem werd uitgelegd, dat het negatieve bedrag van 267 628 BFR dat vermeld stond op zijn salarisstrook voor de maand december 1993, de kostwinnerstoelage vertegenwoordigde waarop hij sedert januari 1992 geen recht meer had. In die brief preciseerde Puech, dat de terugvordering van dat bedrag zou worden gespreid over negen maanden, à raison van 30 000 BFR gedurende de eerste acht maanden, en verzocht zij verzoeker, contact met haar op te nemen voor het geval die wijze van terugvordering moeilijk verenigbaar zou zijn met zijn persoonlijke situatie.

7. In een tot Puech gerichte brief van 25 januari 1994 maakte verzoeker bezwaar tegen dat besluit. Nadat het Parlement zijn standpunt in een met redenen omklede brief van 4 februari 1994 had bevestigd, diende verzoeker bij schrijven van 22 februari 1994 tegen het in de brief van 19 januari 1994 vervatte besluit een formele klacht als bedoeld in artikel 90 van het Statuut in. Hij verzocht om vernietiging van het besluit en om vergoeding van de erdoor veroorzaakte schade.

8. Vanaf februari 1994 werd gedurende vijf opeenvolgende maanden telkens een bedrag van 30 000 BFR op verzoekers salaris ingehouden."

3 De hogere voorziening heeft enkel betrekking op de wijze waarop het Gerecht artikel 85 van het Statuut heeft toegepast, zodat uitsluitend het desbetreffende onderdeel van het bestreden arrest zal worden onderzocht.

De toepassing van artikel 85 van het Statuut in het bestreden arrest

4 Artikel 85 van het Statuut bepaalt:

„Een onverschuldigd betaald bedrag wordt teruggevorderd, indien de bevoordeelde kennis droeg van de onregelmatigheid van de betaling of indien deze onregelmatigheid zo voor de hand lag dat de bevoordeelde daarvan kennis had moeten dragen."

5 In punt 46 van het bestreden arrest herinnert het Gerecht eraan, dat volgens vaste rechtspraak de in deze bepaling voorkomende uitdrukking „zo voor de hand lag" niet betekent, dat de ambtenaar die onverschuldigde betalingen ontvangt, in het geheel niets hoeft te doen of te controleren. Integendeel, terugbetaling is verschuldigd wanneer het gaat om een vergissing die een normaal zorgvuldige ambtenaar, die de bepalingen omtrent zijn salaris wordt geacht te kennen, niet ontgaat (arresten Gerecht van 24 februari 1994, zaak T-93/92, Burck, JurAmbt. 1994, blz. II-201, r. o. 29, en 10 februari 1994, zaak T-107/92, White, JurAmbt. 1994, blz. II-143, r. o. 33). Het Gerecht brengt tevens in herinnering, dat om te beoordelen of de betrokken ambtenaar voldoende zorgvuldig is geweest, rekening moet worden gehouden met zijn bekwaamheid om de nodige verificaties te verrichten (arrest Gerecht van 24 februari 1994, zaak T-38/93, Stahlschmidt, JurAmbt. 1994, blz. II-227, r. o. 19).

6 In punt 47 van het bestreden arrest gaat het Gerecht vervolgens in op de bepaling die het recht op de litigieuze toelage regelt, te weten artikel 1, lid 3, van bijlage VII bij het Statuut, volgens hetwelk de ambtenaar, behoudens bijzonder besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag, de kostwinnerstoelage niet geniet, indien zijn echtgenoot een winstgevende bezigheid als beroep uitoefent die een „beroepsinkomen oplevert van meer dan het jaarlijkse basissalaris van een ambtenaar van de rang C 3 in de derde salaristrap (...) vóór belasting". Deze bepaling, zo vervolgt het Gerecht in rechtsoverweging 48, moet worden geacht duidelijk genoeg te zijn om een

ambtenaar van categorie A die sedert 1980 bij de gemeenschapsinstellingen werkzaam is, in staat te stellen te bepalen, vanaf welk plafond hij, behoudens bijzonder besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag, geen recht meer heeft op de kostwinnerstoelage. In dit verband stelt het Gerecht vast, dat door betrokkene niet is betwist, dat hij werd geacht het salaris van zijn echtgenote te kennen.

7 In rechtsoverweging 49 van het bestreden arrest herinnert het Gerecht bovendien aan de rechtspraak volgens welke een ambtenaar die, door zijn administratie niet tijdig in kennis te stellen van een wijziging in zijn gezinssituatie, zich door zijn eigen handelwijze in een onregelmatige positie heeft gebracht, geen beroep kan doen op zijn goede trouw om te worden bevrijd van de verplichting om een onverschuldigd ontvangen toelage terug te betalen (arrest White, reeds aangehaald, r. o. 50). Naar het oordeel van het Gerecht had requirant op zijn minst de wijziging in zijn gezinssituatie moeten doorgeven, omdat die gezinssituatie bepalend is voor het recht op gezinstoelagen. Hij zou echter hebben verzuimd het Parlement op de hoogte te brengen van het feit dat zijn echtgenote door de Raad met ingang van 1 november 1992 was bevorderd naar de rang C 4, vierde salaristrap.

8 In de rechtsoverwegingen 50 tot en met 55 van het bestreden arrest onderzoekt het Gerecht, met welk bedrag het plafond in de onderhavige zaak is overschreden, teneinde dit bedrag te vergelijken met dat waarvan sprake was in de zaak White (reeds aangehaald), die door requirant was aangevoerd tot staving van zijn stelling, dat de overschrijding zo gering was, dat niet kon worden gesproken van een onregelmatigheid die voor de hand lag. Na te hebben vastgesteld, dat de overschrijding 87 000 BFR per jaar bedroeg, overweegt het Gerecht, dat dit bedrag niet als te verwaarlozen kan worden aangemerkt en een normaal zorgvuldige ambtenaar niet kan ontgaan.

9 In rechtsoverweging 56 van het bestreden arrest concludeert het Gerecht daaruit, dat betrokkene bij normale zorgvuldigheid de kennelijke onregelmatigheid van de betalingen had moeten opmerken en dat het Parlement derhalve het recht had, de van 1 november 1992 tot en met 30 november 1993 onverschuldigd betaalde

kostwinnerstoelage terug te vorderen. Bovendien, zo vervolgt het Gerecht, heeft betrokkene zich, door de administratie niet mee te delen dat zijn echtgenote per 1 november 1992 naar de rang C 4, vierde salaristrap, was bevorderd, door zijn eigen handelwijze in een onregelmatige positie gebracht, en kan hij dus geen beroep doen op zijn goede trouw om te worden bevrijd van de verplichting om de onverschuldigd ontvangen bedragen terug te betalen.

De hogere voorziening

10 In zijn verzoekschrift concludeert requirant onder meer dat het het Hof behage, de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren, het arrest van het Gerecht te vernietigen, de oorspronkelijke vordering gegrond te verklaren en, bijgevolg, nietig te verklaren het in de brief van 19 januari 1994 vervatte besluit van het Parlement om 267 628 BFR terug te vorderen.

11 Requirant voert tot staving van zijn hogere voorziening één middel aan: het Gerecht zou artikel 85 van het Statuut hebben geschonden door te oordelen, dat het „kennelijk voor de hand liggende karakter" van de vergissing, dat de toepassing van artikel 85 rechtvaardigde, bleek uit het enkele feit dat het in artikel 1 van bijlage VII bij het Statuut vastgestelde plafond met een bepaald bedrag was overschreden.

12 Om tot deze conclusie te komen, zou het Gerecht het arrest White (reeds aangehaald) niet alleen onvolledig, maar ook willekeurig extensief hebben uitgelegd. Onvolledig, omdat de conclusie in de zaak White gebaseerd was op verschillende elementen bij elkaar genomen en niet op slechts één element; willekeurig extensief, omdat het enige door het Gerecht in aanmerking genomen element, te weten de overschrijding van het plafond met een bepaald bedrag, is gehanteerd als de objectieve en absolute parameter om de toepassing van artikel 85 van het Statuut in het onderhavige geval te rechtvaardigen. Volgens requirant is een beslissing waarin wordt vastgesteld, dat een bedrag van 87 000 BFR, op zichzelf genomen, het voor de hand liggende karakter van de vergissing aantoont en tot toepassing van artikel 85 moet leiden, in geen enkel opzicht gemotiveerd en in strijd met de beginselen op het gebied van de bewijslast.

13 Het Parlement concludeert tot afwijzing van de hogere voorziening.

Beoordeling door het Hof

14 Wanneer de hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, kan het Hof deze volgens artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering op ieder moment bij met redenen omklede beschikking afwijzen.

15 Een eenvoudige vergelijking van het bestreden arrest met de lezing die requirant ervan geeft, laat zien, dat de door requirant aan het arrest gegeven uitlegging kennelijk onvolledig en onjuist is. Om het voor de hand liggende karakter van de vergissing aan te tonen, heeft het Gerecht zich namelijk niet uitsluitend gebaseerd op het bedrag van de overschrijding, maar ook op, enerzijds, het duidelijke karakter van de in artikel 1, lid 3, van bijlage VII bij het Statuut vervatte bepaling, de mate waarin requirant verantwoordelijkheid draagt („categorie A") en de periode gedurende welke hij bij de gemeenschapsinstellingen beroepservaring heeft opgedaan („sedert 1980"), en, anderzijds, het feit dat requirant had verzuimd het Parlement op de hoogte te brengen van de bevordering van zijn echtgenote.

16 Waar requirant stelt, dat het bestreden arrest gebaseerd is op één enkel element, terwijl bij lezing van dat arrest blijkt, dat het Gerecht zijn beslissing heeft doen steunen op een geheel van omstandigheden, moet de hogere voorziening kennelijk ongegrond worden verklaard en worden afgewezen.

Kosten

17 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat volgens artikel 118 van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, moet de in het

ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover dit is gevorderd. Aangezien requirant in het ongelijk is gesteld en het Europees Parlement in die zin heeft geconcludeerd, dient requirant in de kosten van de onderhavige procedure te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer)

beschikt:

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Requirant wordt in de kosten verwezen.

Luxemburg, 6 maart 1997.

De griffier

R. Grass

De president van de Eerste kamer

L. Sevón